

Бѣха настанали вече хладни есенни дни, дъждове, киша...

А войската, стоплена отъ мисълъта, че отива да изпъди неприятеля и да защити майка България, бодро стѣпваше напрѣдъ.

Отначало сръбскитѣ генерали гледаха съ прѣзрѣние на нашата млада войска, но още слѣдъ първитѣ сражения, тѣ си промѣниха мнѣнието: тѣ видѣха, че нашиятъ войникъ е тъй храбъръ, както левътъ, който украсява народния ни гербъ. А слѣдъ нѣколко сражения, сръбитѣ започнаха да отстѣпватъ.

Между това дъждътъ се прѣвърна на снѣгъ. Всичко побѣлѣ...

Смръква се.

Прѣди малко нашитѣ войски завзеха една добра позиция около Сливница и се прѣдполагаше още прѣзъ нощта или на утринята да настѣпатъ и да изгонятъ сръбитѣ отъ тия мѣста.

Околността млъкнала, бѣлѣше въ блѣднината на навечерието. Войската отпочиваше, но бѣше се на щрекъ да не би да бжде изненадана.

На много мѣста се накладоха огньове, около които се грѣха войници и офицери. Край такъвъ единъ огънь седѣше върху единъ пѣвъ единъ доста младъ, но левентъ офицеръ и внимателно разглеждаше нѣкои опрѣдѣлени мѣста въ една карта; той бѣше началникътъ на цѣлия отредъ. Около него стоеха още нѣколко офицери-началници на частитѣ.

Това бѣше воененъ съвѣтъ. Слѣдъ дълги разговори зема се рѣшение да нападнатъ неприятеля слѣдъ полунощъ.

— И така, господа, слѣдъ полунощъ, тъкмо въ единъ часа, ще атакуваме неприятеля, рече офицерътъ съ картата, която сгъна и пѣхна въ джоба на шинела си. — Сега нека си отпочинатъ войницитѣ, както и вие, а въ уреченото врѣме нека Богъ ни изпрати своята помощъ, защото ние защищаваме едно право и свето дѣло! И като каза това, той бавно се изправи въ знакъ, че съвѣтътъ е свършенъ.